

RĂȚUSCA GÂT-CAFENIU

Pe malul unui râu, trăia odată o rățușcă pe nume Gât-Cafeniu. Într-o noapte, prima zăpadă se așternu peste pădure și malurile râului. Toate rațele sălbatice se buluciră îngrijorate pe râu.

– Gata, plecăm în țările calde! ordonă conducătoarea lor, și întregul stol se ridică în zbor.

Doar rățușca Gât-Cafeniu rămase locului, privind cu lacrimi în ochișori cum suratele ei se pierdeau în zare... Umblând de colo până colo, într-una din zile, Gât-Cafeniu se întâlnește cu iepurașul Țopăilă.

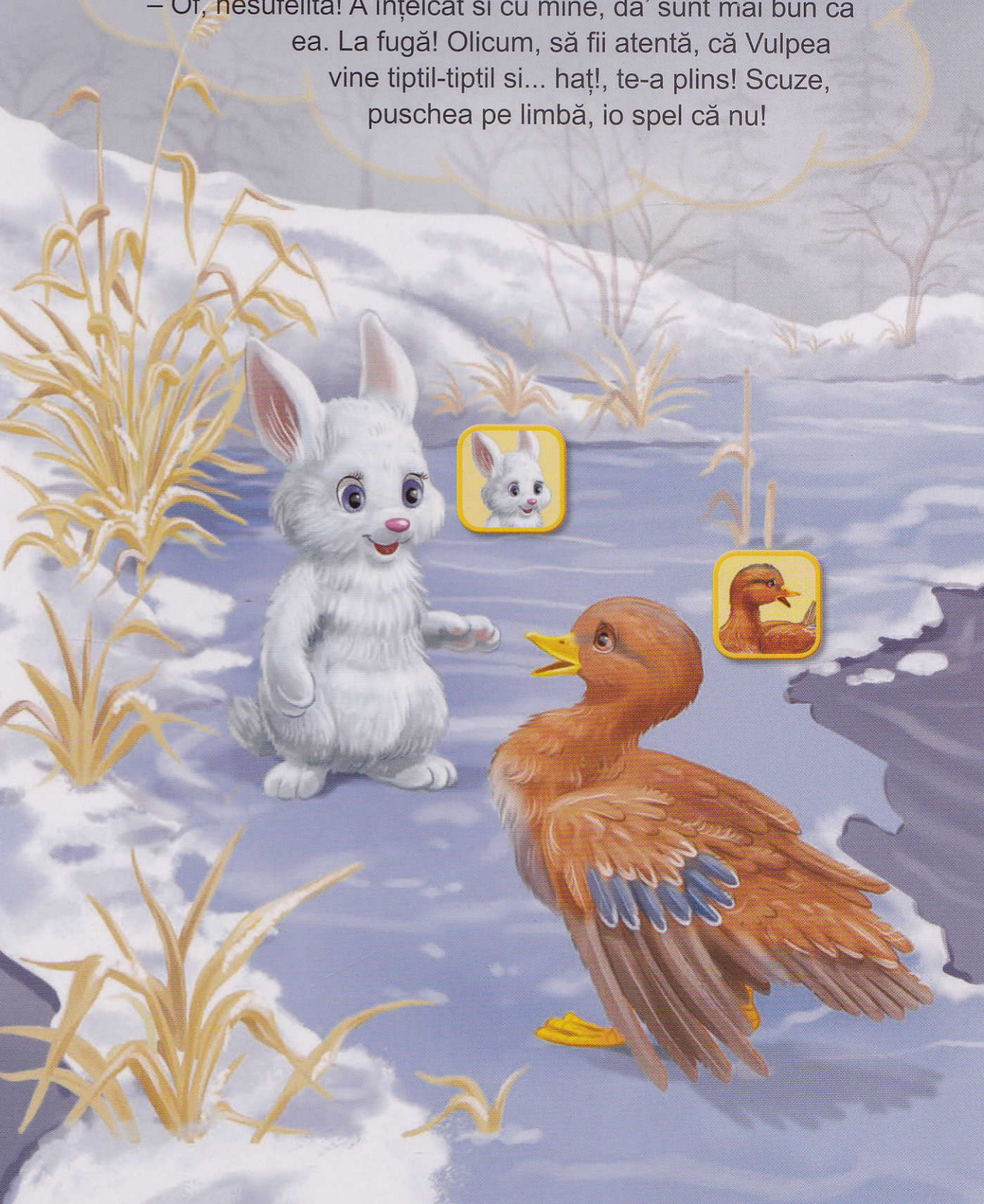
– Hei, te-ai cu tine pe-aiți? o întrebă iepurașul. Telelalte lațe au zbulat de muuult în țările calde!

– Din păcate, eu nu pot să zbor... O vulpe a încercat să mă prindă...

– Aha! Si te-a plins? întrebă naiv Țopăilă.

– Din *felițiile*, nu, istețule, dar mi-a frânt o aripă...

– Of, nesufelita! A înțelcat si cu mine, da' sunt mai bun ca ea. La fugă! Olicum, să fii atentă, că Vulpea vine tiptil-tiptil si... haț!, te-a plins! Scuze, puschea pe limbă, io spel că nu!

Curând, râul se acoperi cu o pojghiță de gheață. Mai rămăsese doar un petic de apă neînghețată, pe care înota Gât-Cafeniu. Într-una din zile apăru Vulpea, merse cât mai aproape de Gât-Cafeniu și-i zise lingându-se pofticioasă pe bot:

– Ia te uită, prânzul meu se bălăcește!...

Rățușca încerca să se ascundă în apă, dar apa o scotea la suprafață!

– Hai, mai încearcă! îi spuse rânjind cumătra. Până la urmă vei obosei, iar eu... voi prânzi!

Între timp, prin acele locuri ajunse un bătrân vânător. Când văzu Vulpea, puse pușca la ochi și trase... POOC!